na läh̄hän omma willetsasse toa nurka, polle sedda ees, kes küsſib, kas wanna Tawet ellus woi ſurnud!

Üks noor priſt naesterahwas uhkes ridis, tener järrel, läks möda, andis Tawetile pari koppikaid. — „Tännan, kallis preili! Jummal önnistago teid! olgo teil ikka önne!“ — Tawet jäi jälle isseenneses mötlema: Hea innimenne! sel woib hea pölli olla, illus maia ja rahh̄a kül. Ja nä, seält läh̄wad kaks herrat, igga hommiko nad läh̄wad ja öhto nad tullewad, egga neilgi keddagi pudo woi olla. Ja seäl läh̄häb kirriko öppetaja, — mis wigga — hea maia, leib murreta. Kui kirjo ilma ello! — Seäl tullewad illuste ehh̄itud lapsed, tüdrukud järrel, — töid wanna Tawetile koppika. „Tännan, hea preili! tännan, tännan!“ — Agga tänna polle se laps üh̄ti ni römus, kui enne. Agga wist röömsam luggo on temmal, kui sellel, kes seäl wankris wetakse.

Kaks last weddasid wankriga üh̄t kah̄watand lapsokest. Tawet aitas lastel weddada, „Ma tännan, wanna,“ ütles wiggane laps. „Jätke wanker nattokesseks aiaks seisma, siin on ni illus ja armas! mis illusaste puud kaswawad ja leh̄kawad, kui armas! — Tänno olgo Reni prauale, et ta wankri andis, tänno olgo teile, et teie mind ollete weddanud. — Sedda önne ja h̄ead, mis armas Jesuke mulle laskнud sada!“

Tawet piddi nende lastega könnelema hakkama, agga siis tullid need lapsed taggasi, kes essite ollid läinud, ollid pahh̄a näoga, üks ütles: „Mis siin on! mis siin teh̄ha! palla pääw körwetab, wannad rummalad puud! ei ial sa minna sedda, mis ma teh̄han! egga kellegil woi pah̄h̄em olla, kui minnul!

Kes sedda piddi arwama, mötles wanna Tawet, et selle lapse luggo willetsam, kui selle wiggase luggo!

Weel mitto ja monda läksid möda, eddasi ja taggasi, iggaüh̄te panni ta täh̄hele. Agga nende laste pärrast olli temmal paljo möttelda, mitto aega.